

Φίλιπ Κερ

Η πιο τρομακτική ιστορία όλων των εποχών

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΑΝΤΖΑΡΗ

ΚΕΔΡΟΣ

Philip Kerr: *Η πιο τρομακτική ιστορία όλων των εποχών*
Τίτλος πρωτοτύπου:

Philip Kerr: *The most frightening story ever told*

ISBN 978-960-04-4866-5

Μετάφραση: Δέσποινα Μάντζαρη
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *thynKER Ltd, 2016*

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Το βιβλίο αυτό είναι
για την Άβα Μπ.*

Οι αστερίσκοι παραπέμπουν στις Σημειώσεις, που βρίσκονται στο τέλος του βιβλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΠΙΛΙ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καλώς ορίσατε στο Χίτσκοκ.* Το Χίτσκοκ είναι μια συνηθισμένη πόλη διακοσίων πενήντα χιλιάδων κατοίκων. Όταν ξεκίνησε να χτίζεται το 1800, ένα από τα πρώτα πράγματα που έφτιαξαν οι ιδρυτές του ήταν μια όμορφη Δημόσια Βιβλιοθήκη, ώστε οι άνθρωποι που δεν μπορούσαν να αγοράσουν βιβλία να μπορούν τουλάχιστον να δανείζονται.

Ας πάμε μέσα. Κάτω από την εντυπωσιακή οροφή, που έχει σχήμα κρεμμυδιού, υπάρχει μια μεγάλη αίθουσα ανάγνωσης, όπου οι γηραιότεροι κάτοικοι διαβάζουν εφημερίδες και τους παίρνει ο ύπνος. Υπάρχουν χιλιόμετρα ξύλινα ράφια και πάνω σ' αυτά πάρα πολλά βιβλία. Η βιβλιοθήκη του Χίτσκοκ έχει πάνω από είκοσι χιλιάδες βιβλία, πολλά από τα οποία δεν τα έχει διαβάσει ποτέ κανείς.

Ένα άτομο που έχει διαβάσει πάνω από εκατό βιβλία της βιβλιοθήκης είναι το αγόρι που στέκεται τώρα στο τμήμα της παιδικής λογοτεχνίας. Το όνομά του είναι Μπίλι Σίβερς.

Αν ο Μπίλι μπορούσε να μιλήσει, θα έλεγε: «Είμαι πολύ χαρούμενος που σας γνωρίζω», αλλά εδώ βρισκόμαστε σε μια βιβλιοθήκη και αν όντως έλεγε κάτι, τότε η βιβλιοθηκάριος, η δεσποινίς Τζάνκερ, θα του έκανε κοφτά «Σσστ», δείχνοντας μια μεγάλη πινακίδα που γράφει ΗΣΥΧΙΑ και πιθανότατα θα του υπενθύμιζε ότι «δεν επιτρέπονται οι συνομιλίες στους χώρους της βιβλιοθήκης». Οπότε συγχωρήστε τον αν για την ώρα απλώς σας κοιτάζει χαμογελαστός πάνω από το βιβλίο που κρατάει στα χέρια του και σας γνώφει.

Έτσι κι αλλιώς η σιωπή είναι χρυσός, και σ' αυτή την περίπτωση είναι και χρήσιμη. Σας δίνει την ευκαιρία να παρατηρήσετε τον Μπίλι και να δείτε τι τύπος είναι. Το πρώτο που θα προσέξετε είναι ότι είναι ψηλός και κάπως χλομός – ίσως παραπάνω απ' όσο θα 'πρεπε, σαν να είναι άρρωστος ή κάτι τέτοιο. Αλλά αυτό είναι αναμενόμενο για κάποιον που είχε ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα.

Ο Μπίλι θυμάται πολύ λίγα για το ατύχημα πέρα απ' το ότι τώρα ξέρει ακριβώς πώς είναι να είσαι μια πολύ λεπτή στρώση μαρμελάδας φράουλα ανάμεσα σε δύο πολύ χοντρές φέτες ψωμιού. Πριν από το ατύχημα ήταν όπως κάθε αγόρι της ηλικίας του, απολάμβανε τα παιχνίδια και το τρέξιμο. Μετά το ατύχημα όμως δεν κάνει και πολλά. Κουράζεται πολύ εύκολα και δεν ενδιαφέρεται καθόλου για φασαρίες. Τα μάτια του έγιναν ευαίσθητα στο φως του ήλιου και κρυνώνει περισσότερο από πριν, οπότε προτιμά να είναι μέσα παρά έξω. Αυτό μάλλον εξηγεί και τον λόγο που ο Μπίλι περνά τόσο χρόνο στη Δημόσια Βιβλιοθήκη του Χίτσκοκ. Είναι ωραία και ζεστά

εκεί μέσα. Αυτό, όπως και ότι του αρέσει να διαβάζει βιβλία. Πολλά βιβλία.

Ο Μπίλι πάντα αγαπούσε τα βιβλία. Αλλά μετά το ατύχημα η αγάπη του γι' αυτά έγινε πιο δυνατή από ποτέ. Απλώς δεν μπορούσε να τα χορτάσει. Του άρεσε πολύ ο τρόπος που ένα βιβλίο κατάφερνε να σε μεταφέρει σε κάποιο διαφορετικό μέρος μέσα σε λίγες μόνο σελίδες, λες και ήταν ένα μαγικό ταξί για το μυαλό. Μερικές φορές έπαιρνε ένα βιβλίο και έβρισκε μια ήσυχη γωνιά να καθίσει, και όταν σήκωνε το κεφάλι του, είχαν περάσει αρκετές ώρες. Ένα βιβλίο μπορούσε να τον κάνει να ξεχάσει ποιος και τι ήταν, όπως και το ότι είχε βρεθεί σε εκείνο το ατύχημα.

Όποιο θέμα και αν διαλέξεις, κατά πάσα πιθανότητα υπάρχουν τουλάχιστον εκατό βιβλία που έχουν γραφτεί γι' αυτό. Ο Μπίλι θα μπορούσε να μείνει στη βιβλιοθήκη για πάντα και δεν θα ξέμενε ποτέ από βιβλία για διάβασμα, κυρίως επειδή οι κάτοικοι του Χίτσκοκ πάντα δώριζαν τα βιβλία τους – αδιάβαστα τα περισσότερα φυσικά.

Στην αρχή τα αγαπημένα βιβλία του Μπίλι ήταν όσα μιλούσαν για άλογα. Μετά αγαπημένα του έγιναν αυτά για το Διάστημα. Όταν είχε πια διαβάσει δεκάδες βιβλία γι' αυτά τα θέματα, προχώρησε διαβάζοντας μερικές δεκάδες ακόμη σχετικά με ντετέκτιβ και φόνους. Έπειτα αποφάσισε ότι τα αγαπημένα του βιβλία ήταν αυτά για τους μάγους. Ο Μπίλι δεν ενδιαφερόταν και πολύ για βιβλία σχετικά με αθλήματα. Προτιμούσε πολύ περισσότερο να τα παρακολουθεί παρά να διαβάζει γι' αυτά. Τη βδομάδα που βαρέθηκε να διαβάζει

για μάγους, προσπάθησε να διαβάσει βιβλία για μαγειρική, ορειβασία, ζούγκλες, κατασκοπεία, λιοντάρια, για τη Σκοτία και την ιστορία της μουσικής. Κανένα από αυτά όμως δεν του έκανε κλικ, ώστε να του κεντρίσει αρκετά το ενδιαφέρον. Και τότε, σχεδόν κατά τύχη, διάλεξε ένα βιβλίο για φαντάσματα, μετά κι άλλο, κι άλλο, και πολύ σύντομα ο Μπίλι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αγαπημένα του βιβλία ήταν όλα αυτά που είχαν να κάνουν με φαντάσματα.

Περίπου την ίδια περίοδο που ο Μπίλι άρχισε να ενδιαφέρεται για βιβλία με φαντάσματα, την προσοχή του τράβηξε μια μικρή, τσακισμένη στην άκρη αφίσα, που ήταν κολλημένη στον πίνακα ανακοινώσεων της βιβλιοθήκης. Βρισκόταν αναρτημένη εκεί κάμποσο καιρό, και η εκδήλωση που διαφήμιζε είχε γίνει, αλλά μόλις τότε την πρόσεξε ο Μπίλι.

Η αφίσα έγραφε:

ΕΙΣΤΕ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ στον κεντρικό δρόμο του Χίτσκοκ,
ΓΙΑ μια ΒΡΑΔΙΑ ΧΑΛΟΟΥΙΝ* με ανατριχιαστικές
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΠΑ-
ΡΑΜΥΘΙΑ. Για να μην αναφέρουμε και την καινού-
ρια μας ατραξιδόν: Η ΚΑΤΑΡΑ των ΦΑΡΑΩ. Γύρω
στα ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ θα παρευρεθούν μερικοί ντόπιοι
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΨΟΥΝ
τα ΠΙΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ τους... ΜΕ ΑΙΜΑ. ΔΩ-
ΡΕΑΝ ΣΝΑΚΣ ΚΑΙ ΖΕΣΤΟ ΚΡΑΣΙ και ΔΕΚΑ ΤΟΙΣ ΕΚΑ-
ΤΟ ΕΚΠΤΩΣΗ σε ΟΛΕΣ τις ΑΓΟΡΕΣ με μετρητά. ΓΙΑ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ, τηλ: 555-6666 ή
στείλτε email υπόψη κυρίου ΡΕΞΦΟΡΝΤ ΡΑΠΣΚΑ-
ΛΙΟΝ** στο: s@tan.com, ΑΝ ΤΟΛΜΑΤΕ!

Ο Μπίλι ενθουσιάστηκε αμέσως. Δεν είχε σημασία που το Χάλοουιν είχε περάσει εδώ και αρκετούς μήνες και ότι κανείς από τους ντόπιους συγγραφείς δεν θα ήταν εκεί για να διαβάσει τα τρομακτικά βιβλία του. Αυτό που είχε μεγαλύτερη σημασία για τον Μπίλι ήταν η ιδέα ενός στοιχειωμένου βιβλιοπωλείου. Τι μπορούσε να είναι πιο τέλειο; Πιο συναρπαστικό; Πιο φανταστικό;

Σίγουρα όποιος έχει πατήσει το πόδι του σε βιβλιοπωλείο θα έχει παρατηρήσει ότι τα βιβλία κοστίζουν χρήματα. Μερικές φορές αρκετά. Το βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας κοστίζει μια μικρή περιουσία και ειλικρινά θα έπρεπε να ευγνωμονείτε όποιον σας το αγόρασε. Εκτός φυσικά και αν το αγοράσατε μόνοι σας, πράγμα που σημαίνει ότι είστε εξοργιστικά πλούσιοι. Τελικά, αν το καλοσκεφτεί κανείς, γιατί να πληρώσεις για κάτι που πρόκειται να το χρησιμοποιήσεις μόνο μία φορά; Εκτός φυσικά κι αν σκέφτεσαι ότι ίσως θελήσεις να διαβάσεις το ίδιο βιβλίο ξανά. Ή εκτός κι αν θέλεις να το βάλεις σε ένα ράφι μαζί με πολλά βιβλία ακόμη, για να ξεκινησεις έτσι μια συλλογή από σκόνη μέσα στο σπίτι, ή απλώς για να δείχνεις στους άλλους πόσο έξυπνος είσαι – και γιατί όχι; Στις μέρες μας όμως ποιος έχει λεφτά για να τα ξοδεύει σε βιβλία; Ή αρκετό χώρο στο σπίτι του για ράφια και βιβλιοθήκες;

Η οικογένεια του Μπίλι πάντως δεν είχε λεφτά να χαλάσει για τίποτα απολύτως, ούτε φυσικά και ο ίδιος ο Μπίλι, κι αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που είχε αρχίσει να πηγαίνει στη Δημόσια Βιβλιοθήκη του Χίτσκοκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ο Μπίλι έφυγε από τη βιβλιοθήκη και άρχισε να περιφέρεται στον κεντρικό δρόμο του Χίτσκοκ. Ως συνήθως ο δρόμος ήταν γεμάτος αυτοκίνητα και πεζούς, και ένας μεγάλος σκύλος άρχισε να του γρυλίζει – χωρίς κανέναν προφανή λόγο –, κι όλα αυτά έκαναν τον Μπίλι να αισθάνεται πολύ νευρικός. Ενώ του άρεσαν οι σκύλοι, εκείνοι δεν έδειχναν να τον συμπαθούν. Με τις γάτες ήταν ακόμη χειρότερα. Τάχυνε το βήμα του όσο μπορούσε, μέχρι που έφτασε έξω από το μαγαζί.

Δεν χρειαζόταν να δει την ταμπέλα που κρεμόταν από μια αγχόνη δίπλα στην κεντρική είσοδο για να καταλάβει ότι βρισκόταν στο σωστό μέρος. Η μπογιά στην πόρτα και στα πλαίσια των παραθύρων ήταν μαύρη όπως και οι αράχνες. Τα τζάμια ήταν καλυμμένα με ψεύτικους ιστούς αράχνης από σπρέι, σαν αυτό με το οποίο μπορείς να ψεκάσεις τη γιαγιά σου όταν την έχει πάρει ο ύπνος σε μια καρέκλα. Στη βιτρίνα υπήρχε μια ξαπλώστρα με έναν σκελετό που φορούσε ρούχα

για την παραλία, ο οποίος διάβαζε ένα βιβλίο με τίτλο *Η σκιά ενός νεκρού*. Δίπλα στην ξαπλώστρα υπήρχε μια μεγάλη στοίβα βιβλία που έδειχναν πως περίμεναν από τον σκελετό να τα διαβάσει. Ανάμεσά τους ήταν τίτλοι όπως *Ο φαντομάς του ομιχλώδους βυθού*, *Η λέξη του θανάτου*, *Περίληψη για ένα βαμπίρ*, *Μια σκοτεινή και θυελλώδης νύχτα* και *Τρίξιμο στα σκαλοπάτια μου*. Ακριβώς πίσω από τον σκελετό υπήρχε ένα φάντασμα – ή τουλάχιστον ένα σεντόνι που ήταν βαμμένο έτσι ώστε να μοιάζει με φάντασμα. Αλλά το πιο εντυπωσιακό στη βιτρίνα ήταν ένας τεράστιος καθρέφτης, μέσα στον οποίο εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν το πρόσωπο μιας πολύ τρομακτικής μάγισσας κάθε λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Μπίλι σκέφτηκε ότι ήταν η πιο ωραία βιτρίνα που είχε δει ποτέ στη ζωή του και χτύπησε χαρούμενος τα χέρια του φωνάζοντας με ενθουσιασμό, με αποτέλεσμα να τον κοιτάξουν παράξενα διάφοροι περαστικοί – λες και δεν ήταν στα καλά του –, πριν τον προσπεράσουν βιαστικά.

Ο Μπίλι άνοιξε την πόρτα του μαγαζιού χαμογελώντας πονηρά.

Τώρα μερικές πόρτες μαγαζιών έχουν ένα μικρό κουδουνάκι που κουδουνίζει όταν κάποιος τις ανοίγει. Το Στοιχειωμένο Σπίτι των Βιβλίων ήταν ένα μαγαζί που είχε κάτι πολύ διαφορετικό – ένα υπόκωφο, υποχθόνιο γέλιο, σαν από παλιά ταινία τρόμου. Και όχι μόνο αυτό, όταν έμπαινες μέσα, περνούσες πάνω από ένα παλιό φρεάτιο υπονόμου που ανέδιδε ριπές ψυχρού αέρα. Όλα αυτά είχαν σκοπό να προκαλέσουν ρίγη φόβου σε όποιον έμπαινε στο βιβλιοπωλείο. Και ο Μπί-

λι δεν αποτελούσε εξαίρεση. Του ξέφυγε μια στριγκλιά, αλλά μετά γέλασε καθώς είδε την αστεία πλευρά του πράγματος.

Το εσωτερικό του μαγαζιού δεν ήταν λιγότερο ενδιαφέρον από τη βιτρίνα.

Ο Μπίλι Σίβερς ένωσε ότι βρισκόταν σε κάτι που έμοιαζε με παλιό αρχοντικό. Υπήρχε ένας διάδρομος με έναν σκονισμένο πολυέλαιο, ένα μεγαλοπρεπές πιάνο, μια μεγάλη, σπειροειδής ξύλινη σκάλα και μπροστά από τη βάση της σκάλας υπήρχε ένα λουστραρισμένο ξύλινο γραφείο που είχε το σχήμα καπακιού φέρετρου. Πάνω σ' αυτό βρισκόταν μια ταμειακή μηχανή από μπρούντζο, που λειτουργούσε με μανιβέλα. Ο Μπίλι σκέφτηκε ότι η ταμειακή μηχανή φαινόταν να ανήκει στο παλιό υποβρύχιο από το βιβλίο του Ιούλιου Βερν *20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα*.

Η ταμειακή δεν φαινόταν αρχαιότερη από τον ασυνήθιστο στην εμφάνιση άντρα που στεκόταν πίσω από αυτή. Μάλιστα στον Μπίλι φάνηκε ότι αυτός ο άντρας είχε την πιο εξωφρενική εμφάνιση που είχε δει ποτέ.

Ο άντρας ήταν κάπως σωματώδης, αλλά όχι τόσο ώστε να θεωρείται χοντρός.

Φορούσε ρούχα νεκροθάφτη παλιάς εποχής: ένα μακρύ μαύρο φράκο, μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο και μαύρη γραβάτα σαν κορδόνι, που έδενε με μια μεταλλική ανάγλυφη αγκράφα.

Ήταν πολύ γέρος – σχεδόν εξήντα – και όχι πολύ ψηλός, αλλά ούτε και κοντός.

Είχε μακριά μαλλιά που είχαν γκριζάρει και ήταν πιασμένα

κοτσίδα, ασημένια γενειάδα και ένα μουστάκι που ακολουθούσε ακριβώς τις γραμμές του χαμόγελου στο πρόσωπό του, πλαισιώνοντας έτσι το στόμα του με ένα επιπλέον σετ από σιαγόνες. Το ένα φρύδι του ήταν τοξωτό σαν τη γέφυρα Χάρμπορ στο Σίδνεϊ.

Στα κοντόχοντρα δάχτυλά του υπήρχαν διάφορα ασημένια δαχτυλίδια σε σχήμα νεκροκεφαλής και στο αυτί του ήταν περασμένος ένας κρίκος και από τον κρίκο κρεμόταν ένα μικροσκοπικό στιλέτο και στη μυτερή άκρη του στιλέτου υπήρχε μια μικροσκοπική κουκκίδα από κόκκινη μπογιά, λες και το στιλέτο μόλις είχε μαχαιρώσει κάποιον πραγματικά πολύ μικροσκοπικό.

Φορούσε γυαλιά με χοντρό σκελετό και περίεργο κιτρινωπό τζάμι, που μεγέθυνε την παράξενη λάμψη που υπήρχε μόνιμα στο ασπράδι των ματιών του. Ο Μπίλι ήταν σχεδόν σίγουρος ότι δεν είχε δει ποτέ του τόσο λαμπερά μάτια. Ούτε τόσο λευκό χαμόγελο, που να μοιάζει με λύκου. Το χαμόγελο του άντρα ήταν τόσο λευκό και λυκίσιο, που για μια στιγμή ο Μπίλι αναρωτήθηκε μήπως είχε μακριούς κυνόδοντες ή μήπως ήταν βαμπίρ. Κι όμως το χαμόγελο δεν ήταν κακό. Σκανδαλιάρικο ναι, λίγο κουρασμένο ίσως, αλλά δεν ήταν καθόλου εχθρικό.

«Μπορώ να βοηθήσω;» ρώτησε ο άντρας ευγενικά.

Η φωνή του ήταν βαθιά και ηχηρή και ακούστηκε όπως ενός βαρύτονου μέσα σε ανθρακωρυχείο.

Ο Μπίλι πλησίασε νευρικά τον πάγκο που είχε σχήμα φέρετρου. Η μητέρα του του είχε πει να μη μιλάει ποτέ σε ξένους,

αλλά αυτό δεν μετράει όταν είσαι σε ένα μαγαζί και κάποιος, που απ' ό,τι φαίνεται δουλεύει εκεί, ρωτάει αν μπορεί να σε βοηθήσει.

«Ψάχνω για ένα βιβλίο με φαντάσματα», είπε.

Ο άντρας αναστέναξε και έδειξε μια πινακίδα αριστερά από την ταμειακή μηχανή. Έγραφε:

Αγαπητέ πελάτη: ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΣΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ. Αυτό σημαίνει ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΑΠΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΑΝΟΗΤΕ. Όπως από πράγματα που μπορεί να σκοντάψεις κατά λάθος πάνω τους τη νύχτα. ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ, ΤΑΞΙΔΙΑ, ΜΟΥΣΙΚΗ, ΘΕΑΤΡΟ, ΑΥΤΟΒΟΗΘΕΙΑ, ΣΕΛΕΜΠΡΙΤΙΣ. Αν μόλις ζήτησες ή αν σκόπευες να ζητήσεις ένα βιβλίο για κάποιον σελέμπριτι, τότε ξεκόλλα και βρες κάτι να κάνεις στη ζωή σου! Δεν πουλάμε βιβλία για ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ή – αν είναι ποτέ δυνατόν – για ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ. Αν απλώς ζήτησες ή σκόπευες να ζητήσεις κάποιο βιβλίο για τον αθλητισμό, τότε θα πρέπει να είσαι απ' αυτούς που έχουν κάρτα μέλους στη λέσχη ηλιθίων. Εξαφανίσου και δεσ αν μπορείς να βάλεις λίγο μυαλό πριν ξεκουτιάνεις εντελώς, αξιοθρήνητε βλάκα. ΕΜΕΙΣ ΠΟΥΛΑΜΕ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ

ΦΟΒΗΘΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ. ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΓΚΟΥΛ,* ΠΝΕΥΜΑΤΑ, ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ, ΒΑΜΠΙΡ, ΖΟΜΠΙ, ΜΑΓΙΣΣΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΑΤΑ. Έχουμε επίσης μεγάλο τμήμα για παιδιά. Είναι αρκετά σαφές αυτό;

«Ε..., ναι», είπε ο Μπίλι. «Πολύ σαφές. Ναι. Ευχαριστώ. Ε... τι είναι το γκουλ;»

«Ένας τυμβωρύχος», είπε ο άντρας πίσω από τον πάγκο σε σχήμα φέρετρου. «Κάποιος που κλέβει πτώματα από τάφους και τα πουλάει ή τα τρώει. Κατά τη γνώμη μου το να τα τρώει ακούγεται πιο δύσκολο από το να τα πουλάει. Ποτέ δεν μου άρεσε ιδιαίτερα η γεύση της ανθρώπινης σάρκας. Τέλος πάντων, τα γκουλ βρίσκονται πάνω, ανεβαίνεις την ξύλινη σκάλα, στρίβεις αριστερά, στο τέρμα της αίθουσας, στο τελευταίο ράφι».

«Ποιος θα αγόραζε ένα πτώμα;» αναφώνησε ο Μπίλι.

«Κάποτε το εμπόριο πτωμάτων ήταν συνηθισμένο σε ένα μέρος που ονομάζεται Εδιμβούργο».

«Τότε σίγουρα δεν πρόκειται να πάω ποτέ στο Εδιμβούργο», είπε ο Μπίλι.

«Για να είμαστε σίγουροι, θα τους το γράψω αυτό πριν κάνω οτιδήποτε άλλο σήμερα», είπε ο άντρας. «Φαντάζομαι ότι θα θέλουν να πουν τα δυσάρεστα νέα στους κατοίκους της Σκοτίας όσο πιο σύντομα γίνεται».

«Ευχαριστώ», είπε ο Μπίλι.

«Δεν κάνει τίποτα».

Ο Μπίλι πρόσεξε μια κονκάρδα στο πέτο του άντρα και έσκυψε να τη διαβάσει. Έγραφε: ΡΕΞΦΟΡΝΤ Ε. ΡΑΠΣΚΑΛΙΟΝ, ΚΤΗΤΩΡ.

«Κτήτωρ», είπε ο Μπίλι. «Αυτό σημαίνει ότι είστε ο ιδιοκτήτης, σωστά;»

Ο άντρας – που ο Μπίλι ήξερε πια ότι ήταν ο Ρέξφορντ Ραπσκάλιον – αναστέναξε δείχνοντας μια άλλη πινακίδα, δεξιά από την ταμειακή μηχανή αυτή τη φορά. Έγραφε:

ΑΓΑΠΗΤΕ ΠΕΛΑΤΗ. ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ! ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΤΟΣΟ ΒΛΑΚΑΣ ΟΣΟ ΦΑΙΝΕΣΑΙ. ΝΑΙ, ΕΙΜΑΙ Ο ΚΤΗΤΩΡ, ΠΟΥ ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ Ο ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΣΟΥ ΛΕΩ ΟΤΙ ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΣΧΕΔΟΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ. ΦΟΒΕΡΗ ΙΔΕΑ, ΕΤΣΙ; ΚΑΙ ΟΧΙ, ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΠΙΟ ΠΡΙΝ. ΗΤΑΝ ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ, ΑΛΛΑ Ο ΚΑΦΕΣ ΕΙΧΕ ΓΕΥΣΗ ΛΑΣΠΗΣ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΗΝ ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΥΛΗΣΑΝ ΤΟ ΜΕΡΟΣ Σ' ΕΜΕΝΑ ΓΙΑ πολλά ΛΕΦΤΑ, ΠΟΥ ΕΥΧΟΜΑΙ ΝΑ ΕΙΧΑ ΑΚΟΜΑ. ΚΑΙ ΝΑΙ, ΕΙΔΙΚΕΥΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΠΩΛΗΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ. ΚΑΙ – ΑΦΟΥ ΡΩΤΗΣΕΣ – ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ. ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΕΙ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Ο ΙΔΙΟΣ, ΑΛΛΑ ΟΣΟΙ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΔΕΙ ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΤΥΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΜΕ ΤΑ ΒΟΥΝΤΟΥ.

ΕΓΩ ΠΑΝΤΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΔΙΑΒΑΖΑ ΤΙΠΟΤΑ ΕΚΕΙ ΠΕΡΑ.
Λένε όμως ότι είναι αρκετά τρομακτικό, γι' αυτό
να το θυμάσαι. Σε προειδοποίησα. Η διεύθυνση
δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη για κάποιον που
θα πεθάνει από την τρομάρα του σ' αυτό το κτί-
ριο. Αν είσαι έστω και λίγο νευρικός με τα φαντά-
σματα, τότε έτσι κι αλλιώς τι στο καλό κάνεις σ'
αυτό το μαγαζί;! Είσαι τρελός; ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ.

Ο Μπίλι κούνησε το κεφάλι.

«Δεν κάνει τίποτα», είπε. «Γιατί ο πάγκος έχει σχήμα φέρε-
τρου;»

Ο κύριος Ραπσκάλιον πισωπάτησε κι έκανε έναν μορφασμό.

«Δημιουργεί ατμόσφαιρα, μικρέ. Το κάνει να μοιάζει στοι-
χειωμένο, κατάλαβες; Όπως και όλα τα υπόλοιπα. Ο σκελετός
στη βιτρίνα. Το γέλιο όταν περνάς την πόρτα. Κι άλλα πράγ-
ματα».

«Τι άλλα πράγματα;» ρώτησε ο Μπίλι.

Ο κύριος Ραπσκάλιον χαμογέλασε με το λυκίσιο χαμόγελο
που ο Μπίλι έβρισκε λιγάκι τρομακτικό, σήκωσε το ήδη τοξω-
τό φρύδι του και με μια πραγματικά πολύ φωτεινή λάμψη στα
μάτια είπε:

«Αφού ρώτησες, θα έπρεπε να σου πω, έτσι δεν είναι; Πρέ-
πει να τα ανακαλύψεις μόνος σου, μικρέ. Με τον επώδυνο
τρόπο».

Και τότε ο κύριος Ραπσκάλιον γέλασε. Δεν ήταν κανονικό

γέλιο, αλλά ένα τρελό γέλιο, που ξέφυγε σαν από το πουθενά, όπως ένα μεγάλο πουλί που το τρομάζει κάποιος σκύλος και πετάγεται από κάποιο θάμνο. Ένα τρελό, δυνατό γέλιο, όπως της ύαινας, χωρίς σταματημό, σαν ένα λάστιχο που αναπηδά κατακυλώντας έναν λόφο. Ένας κακαριστός λυγμός εκτός ελέγχου, από εκείνα τα γέλια που δεν στερεύουν ποτέ, και αντηχούσε παντού στο μαγαζί σαν βρύση που στάζει και δεν μπορείς να κλείσεις.

Δεν έμοιαζε με κανένα γέλιο απ' όσα είχε ακούσει ο Μπίλι. Ούτε είχε φανταστεί ότι αυτό ήταν ανθρωπίνως δυνατό. Ήταν ένα γέλιο που έκανε τον Μπίλι να θέλει να γελάσει κι ο ίδιος, και την ίδια στιγμή ήταν ένα γέλιο που τον έκανε να θέλει να το βάλει στα πόδια.

«Προς τα πού είναι το τμήμα με τα φαντάσματα;» ρώτησε με θάρρος ο Μπίλι.

Το παράξενο, αυθόρμητο και τρελό γέλιο του κυρίου Ραπσκάλιον σταμάτησε τόσο απότομα όσο είχε ξεκινήσει.

«Το παιδικό τμήμα είναι στη γωνία», είπε. «Νομίζω ότι εκεί θα βρεις αυτό που ψάχνεις».

«Είμαι δώδεκα», είπε ο Μπίλι. «Είμαι λίγο μεγάλος για το παιδικό τμήμα, ευχαριστώ».

«Αφού το λες εσύ... Αλλά μετά μην πεις ότι δεν σε προειδοποίησα, μικρέ. Το τελευταίο πράγμα που θέλω είναι να έρθει η μητέρα σου αργότερα και να με απειλεί με μηνύσεις επειδή φέρθηκα σκληρά στον κλαψιάρη κανακάρη της».

«Αν γνωρίζατε τη μητέρα μου, θα ξέρατε ότι αυτό δεν θα συμβεί».

Ο κύριος Ραπσκάλιον σήκωσε τους ώμους.

«Το τμήμα με τα φαντάσματα είναι πάνω. Ανεβαίνεις τα ξύλινα σκαλοπάτια, στρίβεις δεξιά, προσπερνάς τα βαμπίρ και τα βουντού, σκαρφαλώνεις την ελικοειδή, ετοιμόρροπη σκάλα – μην ανησυχείς, είναι πιο ασφαλές απ’ όσο ακούγεται ή φαίνεται –, διασχίζεις τον μεγάλο διάδρομο, που μοιάζει με διάδρομο ξενοδοχείου, πέρα από το Κόκκινο Δωμάτιο – μην περάσεις ποτέ τη νύχτα από κει, εκτός κι αν είναι ανάγκη – και θα το δεις ακριβώς μπροστά σου. Ίσως».

Ο Μπίλι κούνησε το κεφάλι του και άρχισε να βαδίζει προς την κυρίως σκάλα.

«Κι αν χρειαστείς βοήθεια», είπε ο κύριος Ραπσκάλιον, ενώ τα μάτια του στριφογύριζαν ξέφρενα σαν βόλοι από μάρμαρο και η φωνή του άρχισε να σβήνει και να γίνεται ψίθυρος, «απλώς ούρλιαξε».

Και τότε άρχισε να γελάει για ακόμη μια φορά.